

Edgar,
lupușorul sensibil,
și puterea curajului

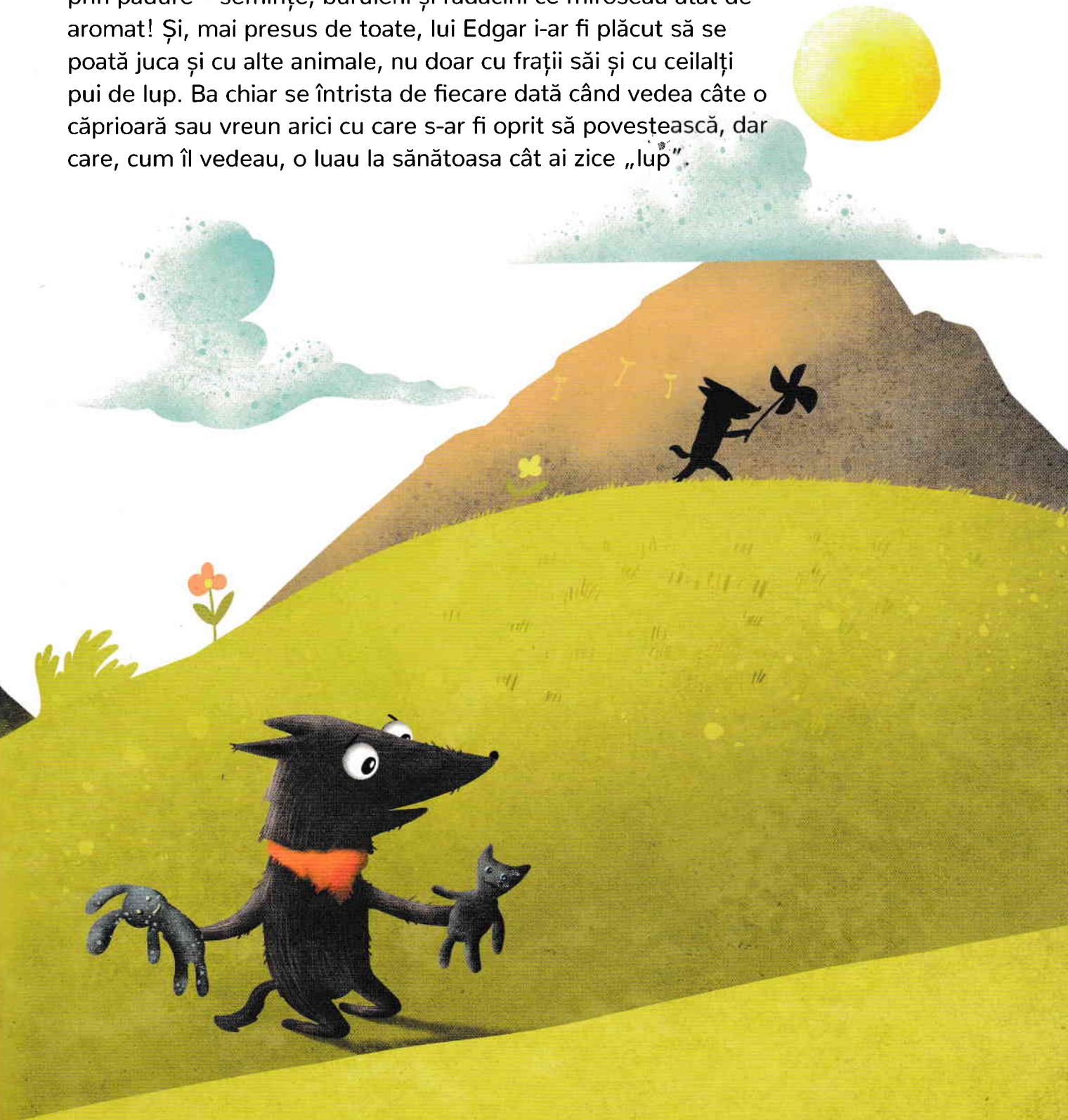
Ilustrații de Sergiu Lupșe

An illustration showing a pack of four black wolf silhouettes standing on a grassy hill. They are looking towards a large, bright yellow full moon in the sky. Two stylized green trees with layered foliage are positioned on either side of the hill. The scene is set against a white background.

Edgar nu era un lup ca oricare altul. În primul rând, era un pui de lup, un lupușor. Și, în al doilea rând, nu-i prea plăceau lucrurile lupești. Adică nu-i plăcea să vâneze alte animale, să urle la lună sau să alerge în haită cu frații săi.

Resp. Lui Edgar îi plăceau... altfel de lucruri – lucruri cu totul și cu totul diferite. Îi plăcea să se oprească din plimbările zilnice ca să miroasă florile de câmp. Îi plăcea să-și imagineze ce mâncăruri bune ar putea pregăti din mulțimea de ingrediente găsite prin pădure – semințe, buruieni și rădăcini ce miroseau atât de aromat! Și, mai presus de toate, lui Edgar i-ar fi plăcut să se poată juca și cu alte animale, nu doar cu frații săi și cu ceilalți pui de lup. Ba chiar se întrista de fiecare dată când vedea câte o căprioară sau vreun arici cu care s-ar fi oprit să povestească, dar care, cum îl vedeau, o luau la sănătoasa cât ai zice „lup”.

Nu de puține ori, mama sa îl zorea să țină pasul cu restul haitei, atunci când Edgar uita de el, admirând niște păsărele care înconjurau un copac și cântau triluri delicioase.

— Edgar, trebuie să ții pasul. În echipa noastră nu rămâne nimeni în urmă. Hai, hai, puișor, frații tăi te așteaptă!

— Biiiiiiiine, mami, zicea Edgar mereu. Dar să știi că... Mami nu-l lăsa pe Edgar să termine ce-avea de zis. Lupii din haită se uitau cam urât în spate, spre ei, iar ea știa că nu e vreme nici de glumit, nici de povestit, nu când e vorba de echipa cea mare.

— Edgar, plecăm chiar acum!

Mama era cam îngrijorată – i se părea că Edgar e prea sensibil pentru un lupușor. Neam de neamul lupilor nu mai văzuse un lup emotiv. Cu cine să se sfătuiască ea oare? Fiului ei îi plăcea levănțica, pierdea cam prea mult timp uitându-se chiondorâș la mâncare, înainte să o mănânce, și, în loc să încerce să-și câștige un loc respectabil printre ceilalți lupi din haită, stătea ore în șir visând cu ochii deschiși la prietenii cu alte animale.

Cine-o mai fi văzut vreodată un lup care să se împrietească cu o vulpe? Nimeni, știa ea prea bine. Un astfel de lupușor n-avea cum să devină un lup adult serios și înfricoșător, cum le stă bine lupilor... Iar lupușorul acesta nu era orice fiu de lup! Era fiul conducătorului haitei!

